

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobkyně: **WISANOR, a. s.**, IČO: 28885619,
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1,
zastoupená Mgr. Jiřím Šebestou, advokátem,
sídlem Čechyňská 361/16, 602 00 Brno,

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**,
sídlem Budějovická 1387/7, 140 96 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 10. 2015, č. j. 39341-2/2015-900000-304.8,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 10. 2015, č. j. 39341-

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

2/2015-900000-304.8, jímž bylo v řízení o odvolání žalobkyně změněno rozhodnutí Celního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „celní úřad“) ze dne 1. 6. 2015, č. j. 73353/2015-620000-21. Tímto rozhodnutím celní úřad ve věci určení celní hodnoty zboží – dámská obuv pokrývající kotník, 7 664 párů – podpoložky kombinované nomenklatury 64029190, v položce č. 1 celního prohlášení MRN 12CZ2063001IYNG840 k propuštění do celního režimu volného oběhu, rozhodl podle čl. 181a odst. 1 nařízení Komise (EHS) č. 2454/93, kterým se provádí nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, (dále jen „prováděcí nařízení“) tak, že celní hodnota dotčeného zboží nemůže být určena podle čl. 29 nařízení Rady EHS č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „celní kodex“), a podle čl. 31 odst. 1 celního kodexu při použití s rozumnou pružností postupu podle čl. 30 odst. 2 písm. b) celního kodexu a čl. 151 prováděcího nařízení určil celní hodnotu ve výši 891 822 Kč. Změna provedená rozhodnutím žalovaného spočívala toliko v označení zástupce deklaranta z PJ EXPEDIS, spol. s r. o., na L. L.; ve zbytku zůstalo rozhodnutí celního úřadu změněno. Žalobkyně se současně domáhala toho, aby soud zrušil také zmíněné rozhodnutí celního úřadu.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně předeslala, že prostřednictvím své zástupkyně L. L. podala návrh na propuštění 7 664 párů dámské obuvi do celního režimu volný oběh a předložila celnímu úřadu Packing list ze dne 25. 5. 2012 vztahující se ke zboží na faktuře č. „X“, přepravní doklad Bill of lading č. „X“ a prohlášení o údajích o celní hodnotě, avšak podle celního úřadu neunesla důkazní břemeno ohledně prokázání deklarované hodnoty. Žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí je založeno na nesprávném právním posouzení předběžné otázky, kterou je určení celní hodnoty zboží. Podotkla, že celní kodex výslovně stanoví pravidla, podle nichž se určuje celní hodnota dováženého zboží. Zdůraznila, že celní hodnotou dováženého zboží je zásadně hodnota transakce, což je cena, která byla nebo má být skutečně zaplacená za zboží prodané pro vývoz na celní území Společenství. Teprve v případě, že celní hodnota nemůže být takto určena, stanoví se podle následujících ustanovení. Z toho je podle žalobkyně zřejmé, že náhradní způsob stanovení celní hodnoty je možné použít pouze tehdy, nelze-li celní hodnotu určit podle hodnoty transakce.
3. Žalobkyně konstatovala, že skutečnost, že deklarovaná celní hodnota byla enormně nízká a čínské celní orgány sdělily, že daná zásilka nebyla v jejich evidencích nalezena, nemůže být způsobila založit důvodné pochybnosti o deklarované celní hodnotě, natož odůvodnit postup, kdy celní orgán použije k určení celní hodnoty náhradní způsob upravený v čl. 30, resp. 31 celního kodexu namísto postupu podle čl. 29 celního kodexu. Podle žalobkyně může takový postup narušovat smluvní volnost. Konstatovala, že podstatnými znaky kupní smlouvy jsou předmět koupě a kupní cena, přičemž právě kupní cena je předmětem nejčastějších jednání smluvních stran a její výše je určena vždy v okamžiku střetu nabídky a poptávky. Smluvní strany nemohou být podle žalobkyně nuceny sjednávat kupní cenu ve výši obvyklé pro dané území, neboť takový způsob by mohl vést k uzavírání dohod narušujících hospodářskou soutěž přímým či nepřímým určením cen. Žalobkyně uzavřela, že je-li napadené rozhodnutí nezákonné z důvodu, že vychází z nesprávně a nezákonně určené výše celní hodnoty zboží v rozporu s čl. 29 celního kodexu, musí být jako nezákonné zrušeno podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Nesouhlasil s názorem žalobkyně, že enormně nízká deklarovaná celní hodnota nemůže založit důvodné pochybnosti o celní hodnotě. Konstatoval, že naopak právě výrazný nepoměr mezi deklarovanou celní hodnotou a běžně dosahovanými cenami stejného nebo podobného dováženého zboží je způsobit důvodnou pochybnost o deklarované celní hodnotě. Žalovaný přisvědčil žalobkyni, že tato skutečnost však sama o sobě neodůvodňuje určení celní hodnoty jiným postupem než podle čl. 29 celního kodexu. Na základě těchto důvodných pochybností byl celní úřad oprávněn zahájit se žalobkyní řízení o určení celní hodnoty dováženého zboží postupem podle čl. 181a prováděcího nařízení, přičemž na základě výsledků tohoto řízení může a nemusí být celní hodnota stanovena podle čl. 29 celního kodexu. Žalovaný podotkl, že průběh řízení o určení celní hodnoty byl podrobně popsán v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a připomněl podstatné okolnosti případu. Shrnl, že žalobkyně při podání celního prohlášení a následně předložila pouze důkazy formální povahy, z nichž některé sice obsahovaly údaje o fakturované (smluvené) částce za zboží, nicméně nepředložila žádný důkaz ohledně faktického peněžitého plnění, ačkoli k tomu byla opakovaně vyzvána. Tuto skutečnost vyhodnotil celní úřad jako neunesení důkazního břemene ve vztahu k deklarované celní hodnotě a s ohledem na důvodné pochybnosti o tvrzené celní hodnotě žalobkyní prohlašovanou celní hodnotu odmítl. Podle žalovaného se celní úřad ve snaze objasnit skutkový stav v rámci mezinárodního dožádání obrátil na celní orgány Čínské lidové republiky, avšak na jeho požadavek nebylo reagováno. Žalovaný zdůraznil, že se tím celní úřad snažil zjistit skutkový stav, jehož prokázání bylo na žalobkyni.
5. S názorem žalobkyně, že smluvní strany nemohou být nuceny sjednávat ceny ve výši obvyklé pro dané území, žalovaný souhlasil, nicméně dodal, že na základě skutečnosti, že deklarovaná celní hodnota byla výrazně nižší než celní hodnota dováženého zboží v obdobných případech, vznikly důvodné pochybnosti o prohlašované celní hodnotě. Zdůraznil, že předmětem dokazování byla faktická výše úhrady ceny skutečně placené za zboží, nikoli údaj o tom, kolik bylo za dovezené zboží fakturováno či v rámci kontraktačního jednání dohodnuto. Podle žalovaného byl žalobkyni poskytnut dostatečný prostor, aby prokázala celkovou výši úhrady za předmětné zboží. Pokud tak neučinila, byl celní úřad oprávněn deklarovanou hodnotu dováženého zboží odmítnout, resp. určit celní hodnotu podle čl. 29 celního kodexu, ale postupovat podle čl. 31 odst. 1 celního kodexu při použití s rozumnou pružností postupu podle čl. 30 odst. 2 písm. b) celního kodexu a čl. 151 prováděcího nařízení. Žalovaný uzavřel, že tento postup nijak nenarušuje smluvní volnost a je pouze důsledkem neunesení důkazního břemene žalobkyně ve vztahu k deklarované celní hodnotě.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalovaný s tím výslovně souhlasil a žalobkyně nesdělila soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byla ve výzvě výslovně poučena, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

7. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
8. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Před vypořádáním jednotlivých žalobních bodů považuje soud za nezbytné připomenout základní principy dokazování v daňovém řízení, které se plně uplatní i v projednávané věci. Předmětem řízení totiž bylo určení celní hodnoty dováženého zboží pro účely stanovení výše cla, které je podle § 2 odst. 3 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), zahrnuto pod pojem daň v širším slova smyslu. To odůvodňuje aplikaci daňového řádu na postup celních orgánů v projednávané věci, a to včetně pravidel o rozvržení důkazního břemene. Stejný závěr o použití daňového řádu na projednávanou věc vyplývá i z § 320 odst. 1 písm. c) zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon, ve znění pozdějších předpisů.
10. Důkazní břemeno je mezi daňovým subjektem (zde deklarantem, tj. žalobkyní) a správcem daně (zde celním úřadem) v daňovém řízení rozvrženo nerovnoměrně ve prospěch správce daně. Při správě daní (včetně cel) se neuplatňuje zásada vyhledávací tak jako zejména v trestním právu, což odpovídá faktu, že důkazní břemeno ohledně výše daně nenese stát, nýbrž daňový subjekt. Primární iniciativa tudíž přísluší daňovému subjektu, který v procesu dokazování vedeném správcem daně musí své břemeno unést. Správce daně je povinen prokazovat toliko skutečnosti uvedené v § 92 odst. 5 daňového řádu. Podle písmene c) tohoto ustanovení má správce daně povinnost dokázat existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem, přičemž pokud správce daně zjistí některou okolnost zpochybňující údaje uvedené v těchto dokumentech, přechází důkazní břemeno na daňový subjekt. Ten pak musí prokázat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních nebo k jejichž prokázání byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván (§ 92 odst. 3 a 4 daňového řádu). Daňový subjekt tedy musí prokázat svá tvrzení a za tímto účelem předložit důkazní prostředky či navrhnout jejich provedení. Pokud takové důkazy prokazují jeho tvrzení, přechází důkazní břemeno podle zmiňovaného § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu zpět na správce daně, v opačném případě platí, že daňový subjekt důkazní břemeno neunesl, a správce daně tak může rozhodnout v jeho neprospěch.
11. Unese-li správce daně své důkazní břemeno, je na daňovém subjektu, aby prokázal soulad účetnictví se skutečností, tj. aby setrval na svých původních tvrzeních a doložil, že přes

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vzniklé pochyby je jeho hospodaření průkazné, nebo aby naopak korigoval svá původní tvrzení, nabídl tvrzení nová, reflektující existenci pochyb o souladu účetnictví se skutečností, a tato svá revidovaná tvrzení náležitě prokázal. Důkazní prostředky zde budou spíše pocházet ze sféry mimo účetnictví a de facto nahradí či doplní nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné účetnictví. Z hlediska unesení důkazního břemene je tak nerozhodné, jaký počet či jaký druh účetních a jiných dokladů či evidencí byl předložen, neboť určujícím je pouze jejich obsah. K obdobným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 27. 2. 2014, č. j. 8 Afs 62/2013-37, v rozsudku ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89, publ. pod č. 618/2005 Sb. NSS, nebo v rozsudku ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Afs 12/2003-277, publ. pod č. 666/2005 Sb. NSS, všechny tyto rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz). Povinností ani cílem správce daně tedy rozhodně není vyhledávat za daňový subjekt všechny možnosti, jimiž by tomuto subjektu daňovou povinnost snížil.

12. Toto nerovnoměrné rozvržení důkazního břemene mezi daňovým subjektem a správcem daně vychází z toho, že prioritním účelem daňového řízení je ochrana zájmu státu na řádném plnění daňových povinností ze strany daňových subjektů při zachování jejich práv a právem chráněných zájmů. Nerovnoměrné rozvržení důkazního břemene je přitom ústavně konformní, neboť je výrazem veřejného zájmu na správném stanovení a výběru daní. Navíc vychází ze zásady, podle níž nese důkazní břemeno k prokázání určité skutečnosti ten, kdo ji tvrdí. Na rozdíl od jiných druhů řízení sice není věcí svobodné vůle daňového subjektu, zda určité skutečnosti ve vyměřovacím řízení uvede, či nikoli, neboť ho v něm stíhá povinnost tvrzení v podobě podání daňového přiznání, nicméně uvedená zásada je v modifikované podobě zachována i ve vyměřovacím řízení, jelikož také v něm se důkazní břemeno vztahuje pouze k prokázání skutečností vázících se k daňovému subjektu, který je uvedl v daňovém přiznání nebo je byl v něm povinen uvést. Jen daňový subjekt má totiž podrobné poznatky o veškeré své činnosti, příjmech a výdajích (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 1. 7. 2005, sp. zn. IV. ÚS 29/05, publ. pod č. 113/2006 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, dostupný na www.usoud.cz).
13. Přeneseme-li popsaná východiska na projednávanou věc, lze konstatovat, že primární důkazní břemeno ohledně deklarované celní hodnoty dováženého zboží nese žalobkyně, jejíž povinností bylo prokázat správnost údajů uvedených v jejím tvrzení, tj. v celním prohlášení. Celní úřad nesl důkazní břemeno pouze v tom rozsahu, že bylo jeho povinností prokázat existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem [srov. § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu]. Jinými slovy to znamená, že byl celní úřad povinen prokázat své pochybnosti o deklarované celní hodnotě dováženého zboží.
14. Tyto pochybnosti spatřoval celní úřad ve výrazné disproporci mezi jednotkovými cenami obdobného zboží podpoložky kombinované nomenklatury 64029190 dováženého do České republiky podle statistických dat celních operací v interních celních databázích. Již v rozhodnutí ze dne 29. 6. 2012, které přímo navazovalo na podání celního prohlášení dne 28. 6. 2012, celní úřad konstatoval, že z údajů o obdobných dovezech zboží, které má k dispozici, vyplývá výrazně vyšší celní hodnota než navrhovaná žalobkyní, a proto žalobkyni vyzval, aby předložila jakýkoli dodatečný důkaz osvědčující, že deklarovaná celní hodnota předmětného zboží odpovídá částce skutečně zaplacené, nebo která má být zaplacená za dovezené zboží.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

15. Ve výzvě ze dne 14. 4. 2015 celní úřad uvedl, že podle čl. 29 celního kodexu je hodnota transakce založena na ceně, která byla či má být za zboží do zahraničí skutečně zaplacená, tedy na určitém reálném zdanitelném plnění, které však může být odlišné od ceny smluvené či fakturované. Celní úřad zároveň žalobkyni vyzval, aby sdělila formu platby za dovezené zboží a doložila řádné předání platby v hotovosti nebo výpis z účtu potvrzující bezhotovostní platbu, dále vývozní celní prohlášení či jiné vývozní doklady potvrzené čínskými celními orgány a další důkazy, které bude žalobkyně považovat za vhodné k vyvrácení pochybností o deklarované celní hodnotě dotčeného zboží.
16. Následně ve sdělení ze dne 22. 5. 2015 celní úřad žalobkyni vysvětlil, že střední hodnota jednotkových cen daného zboží dovezeného do České republiky za období posledních tří až šesti měsíců před dovozem hodnoceného zboží činila 116,365 Kč, zatímco žalobkyní navrhovaná hodnota byla o více než 50 % nižší. Současně celní úřad žalobkyni oznámil, že doposud předložené doklady (včetně příkazu k úhradě do zahraničí) jsou toliko formální a neprokazují, že deklarovaná částka byla či má být za dovezené zboží skutečně uhrazena.
17. Takto formulované pochybnosti celního úřadu považuje soud za naprosto opodstatněné a legitimní, neboť významný rozdíl mezi jednotkovou cenou obuvi dovezené žalobkyní a střední hodnotou jednotkových cen u srovnatelných dovozů skutečně vzbuzuje pochybnosti o tom, zda žalobkyně za toto dovážené zboží opravdu zaplatila pouze částku uvedenou v celním prohlášení. Žalobkyní deklarovaná celní hodnota zboží 347 033 Kč za 7 664 párů obuvi představuje pouhých 45,28 Kč za jeden pár, což se podstatně odchyluje od celním úřadem zjištěné střední hodnoty jednotkových cen u srovnatelných dovozů v období bezprostředně předcházejícím transakci realizované žalobkyní, která činila 116,365 Kč. Žalobkyně tedy podle svého tvrzení za jeden pár obuvi zaplatila jen 38,9 % ceny zjištěné celním úřadem. V tomto ohledu soud souhlasí s celními orgány, že cena uvedená ve smlouvě, objednávce či faktuře nemusí odpovídat ceně skutečně zaplacené, a dodává, že pokud se celní hodnota zboží deklarovaná žalobkyní takto významně odlišovala od běžných transakcí daného typu, bylo zcela namístě požadovat, aby žalobkyně prokázala, že za předmětné zboží skutečně zaplatila přesně tu částku, kterou uvedla v celním prohlášení. Soud proto nepřisvědčil námitce žalobkyně, že enormně nízká deklarovaná celní hodnota zboží nemůže být způsobila založit důvodné pochybnosti.
18. Další pochybnosti o skutečně zaplacené ceně za předmětné zboží pak celní úřad rovněž zcela oprávněně spatřoval v tom, že předložený doklad nazvaný přejímka na sklad č. 12SP00038 ze dne 28. 6. 2012 uvádí předmětné zboží v celkové částce 527 519,83 bez označení měny, zatímco v celním prohlášení je uvedena částka 347 033 Kč, resp. 16 241,60 USD. Částka uvedená ve zmíněném dokladu tak může nasvědčovat tomu, že skutečně zaplacená cena byla vyšší, než žalobkyně deklarovala. I tuto pochybnost celního úřadu proto vyhodnotil soud jako relevantní.
19. Prokázáním pochybností ze strany celního úřadu došlo k přenesení důkazního břemene na žalobkyni, která byla následně povinna prokázat, že jí deklarovaná hodnota transakce u dotčeného zboží je cenou skutečně zaplacenou ve smyslu čl. 29 celního kodexu. Tento článek lze totiž aplikovat jen tehdy, pokud byla prokázána cena, která byla nebo má být skutečně zaplacená za zboží prodané pro vývoz na celní území Společenství. V opačném případě, pokud tato cena prokázána není, nelze celní hodnotu dováženého zboží odvozovat od hodnoty transakce, tudíž je aplikace čl. 29 celního kodexu vyloučena a nastupují další tímto předpisem předvídané způsoby určení celní hodnoty. Žalobkyně má tedy pravdu v

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

tom, že určení celní hodnoty zboží podle hodnoty transakce je prioritní postup, nicméně to nic nemění na skutečnosti, že pokud neprokázala hodnotu transakce, musely celní orgány určit celní hodnotu dováženého zboží jiným způsobem.

20. Celní úřad dokonce ve svých výzvěch přímo žalobkyni instruoval v tom směru, jakými důkazními prostředky může vyvrátit jeho pochybnosti a prokázat, že za dovážené zboží zaplatila skutečně tu částku, kterou uvedla v celním prohlášení. Žalobkyní předložené listiny vyjmenované v žalobě (Packing list ze dne 25. 5. 2012 vztahující se ke zboží na faktuře č. „X“, přepravní doklad Bill of lading č. „X“ a prohlášení o údajích o celní hodnotě) ovšem podle názoru soudu nic nevypovídají o částce skutečně zaplacené za dovážené zboží. Dostatečným důkazem není ani předložený příkaz k úhradě do zahraničí, neboť byl vystaven na odlišnou částku (za více faktur) a v jiné měně, než která je uvedena v příslušné faktuře za předmětné zboží. Lze tedy shrnout, že žalobkyně navzdory opakovaným a řádně formulovaným výzvám celního úřadu své důkazní břemeno neunesla, a proto nebylo možné určit celní hodnotu podle hodnoty transakce, jak stanoví čl. 29 celního kodexu, a celní orgány zcela správně postupovaly podle jiných ustanovení celního kodexu. Žalobkyně se tedy mylí, pokud se domnívá, že celní orgány vycházely z nesprávně a nezákonně určené výše celní hodnoty zboží v rozporu s čl. 29 celního kodexu.
21. Popsaný postup celních orgánů spočívající v požadavku na prokázání hodnoty transakce podle názoru soudu nijak nenarušuje smluvní volnost, neboť žalobkyni rozhodně nebrání v tom, aby zboží zakoupila za cenu, kterou si se svým obchodním partnerem sjedná. Celní orgány pouze s ohledem na významný rozdíl ceny deklarované žalobkyní oproti běžným cenám srovnatelného zboží ve srovnatelném období zcela přirozeně a oprávněně kladly větší důraz na prokázání toho, že žalobkyně skutečně tuto deklarovanou cenu za předmětné zboží zaplatila. Celní orgány rozhodně svým postupem nenutily smluvní strany sjednávat kupní cenu ve výši obvyklé pro dané území, jak poněkud zkresleně tvrdí žalobkyně, nýbrž pouze požadovaly vyvrácení pochybností plynoucích z nikoli zanedbatelné odchylky od normálu. Námitku domnělého narušení smluvní volnosti a hospodářské soutěže proto soud vyhodnotil jako zcela nedůvodnou.
22. Soud nezjistil, že by celní orgány ve svých rozhodnutích argumentovaly tím, že čínské celní orgány sdělily, že daná zásilka nebyla v jejich evidencích nalezena. Celní orgány naopak pouze konstatovaly, že čínské celní orgány na jejich žádost o mezinárodní spolupráci nereagovaly, a na základě tohoto zjištění již nečinily žádné další závěry. Tvrzení žalobkyně, že předmětné sdělení čínských celních orgánů nemůže být způsobilé založit důvodné pochybnosti o deklarované celní hodnotě, soud proto považuje za irelevantní.
23. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů vyhodnotil jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
24. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 22. srpna 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.